

ת"פ 64471/07/18 - מדינת ישראל-תביעות נגב נגד שי אדרי-בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 64471-07-18 מדינת ישראל נ' אדרי

בפני כבוד השופט יניב בן הרוש
בעניין: המאשימה

מדינת ישראל-תביעות נגב
ע"י ב"כ עוה"ד שירה רוג

נגד

הנאשם

שי אדרי-בעצמו

ע"י ב"כ עוה"ד פאולה ברוש בשם עו"ד הילה טל

גזר דין

1. ביום 26.12.21 הורשע הנאשם על ידי כב' השופט תומר אורינב, במסגרת הסדר, בו הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של **גניבה** לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ובעבירה של **החזקת נכס חשוד** לפי סעיף 413 לחוק העונשין. יש לציין כי בנוגע לעבירת החזקת נכס חשוד, נפלה טעות סופר בתיקון שביצעה ב"כ המאשימה בכתב האישום המתוקן, שכן תחת סעיף 413 לחוק העונשין ציינה את סעיף 413א המתייחס לעבירת מסחר ברכב או בחלק גנובים.
2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 15.12.16 נגב הנאשם שתי מכולות השייכות לחברת הובלות "מרחבי" (להלן: "המתלוננת") ונשא אותן על משאית המשמשת אותו לעבודתו ללא הסכמת בעליה וכשבועיים לאחר מכן נשא הנאשם על המשאית מכולות נוספות שנגנבו מהמתלוננת.
3. לא הוגש תסקיר שירות מבחן בעניינו של הנאשם משום שההגנה לא עתרה לכך.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה העידה את נפגעת העבירה הגב' בתיה יוחנן מנכ"לית שכירה של המתלוננת לעניין הנזק שנגרם לחברה. תיארה את העבירות שבוצעו על ידי הנאשם וטענה לערכים החברתיים שנפגעו. המאשימה סברה כי בנסיבות התיק מתחם הענישה הראוי נע בין שמונה חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשים מאסר בפועל לצד ענישה נלוות ועתרה לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם וכן להטיל עליו פיצוי שישולם למתלוננת. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה הדנה בגניבות רכב מן הטעם שלשיטתה מכולה מהווה נגרר.
5. ב"כ הנאשם טענה כי הפסיקה אליה הפנתה המאשימה אינה רלוונטית לעניינו ועמדה על ההבדל בין עבירת גניבת רכב לעבירת הגניבה שביצע הנאשם. ב"כ הנאשם סברה כי בנסיבות התיק ומתוך פסיקה אליה הפנתה, מתחם ענישה הראוי נע בין שעות לתועלת הציבור ומאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. לשיטתה, מעשי הנאשם אינם עומדים ברף העליון של העבירה ולאור שיהיו המאשימה בהגשת כתב האישום ונסיבות חייו, יש לגזור על הנאשם ענישה צופה פני עתיד, קנס ופיצוי.

6. הנאשם הביע צער על מעשיו, טען כי ביצע את ההובלה במסגרת עבודתו כנהג הובלות שכיר ופירט את נסיבות חייו.

קביעת מתחם העונש ההולם

7. בהתאם לע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** ובהיעדר מחלוקת בין הצדדים, מעשי הנאשם אשר בוצעו בסמיכות זמנים, ולהם קורבן יחיד, מהווים אירוע אחד ומן הראוי לקבוע מתחם עונש הולם אחד.
8. בגזירת העונש על בית המשפט להתחשב בערכים המוגנים, במידת הפגיעה בהם, בענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם

9. הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם במקרה זה הם קניינו של הפרט וסדר חברתי התקין, כפי שנקבע בדנ"פ 2334/09 **ישראל פרי נ' מדינת ישראל**,

"איסור זה מקורו בהגנה על זכות הקניין, המוחזקת כזכות חוקתית של הפרט. ההגנה על רכוש הפרט חיונית לקיומו של סדר חברתי תקין, והיא הניצבת בליבה של עבירת הגניבה."

10. מידת הפגיעה בערכים הללו הינה ברף הבינוני וזאת משום שהנאשם פגע בקניינה של הנאשמת לאחר שגנב והניע מכולות השייכות למתלוננת בשתי הזדמנויות שונות, אולם מכולה אחת הוחזרה למתלוננת.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה להחלטה בת.פ. ה זה, הפנתה במשפט להעניש באופן מחמיר במקרים כגון דא. כבוד האדם וחירותו, וכן זכות האדם לאוטונומיה על גופו

11. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה לקחתי בחשבון כי המעשים בוצעו לאחר תכנון, את העובדה שמעשי הנאשם לא בוצעו באופן חד פעמי, כי אם בשתי הזדמנויות בהפרש זמנים של שבועיים וכי הנאשם השתמש במשאית המשמשת אותו בעבודתו כשכיר מבלי שהבעלים ידעו על השימוש שהוא עשה במשאית שלו.
12. עוד לקחתי בחשבון את הנזק שנגרם למתלוננת, גם זה הנובע מאובדן שתי המכולות שלא הושבו למתלוננת, וגם מאובדן ההכנסה הכללית שנגרם למתלוננת כתוצאה ממעשי המשיב. יוער כי יש קושי לבסס הערכת שווי על בסיס עדות מתלונן, משום שהערכת שווי היא עניין למומחיות מקצועית, וככלל על התביעה להניח חוות דעת שמאי לעניין הערכת הנזק. בעוד באת כוח הנאשם טענה כי שווייה של מכולה נאמד בכ-6,000 ₪ המתלוננת מסרה כי מדובר בשווי של כ-12,000 ₪. כך או אחרת, לא יכולה להיות מחלוקת כי מדובר ברכוש בשווי רב וכי בשל הגניבה נגרמו אף נזקים עקיפים למתלוננת, לא בכדי הגיעו הצדדים לכדי הסכמה כי הנאשם ישלם למתלוננת פיצוי בסך 20,000 ₪.

מדיניות הענישה הנוהגת

13. נקודת המוצא בקביעת העונש הראוי למעשי הנאשם היא העונש שקבע המחוקק בעבירת הגניבה - שלוש שנים - ובעבירת החזקת נכס חשוד - שישה חודשים.

14. בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מסוג אלה מלמדת על מגוון עונשים:

א. ת"פ (שלום ק"ג) 17149-07-17 **מדינת ישראל נ' אבירן מור יוסף**, שם הורשע הנאשם בעל עבר פלילי בעבירת גניבה והסגת גבול לאחר שנכנס לאתר בנייה וגנב מכולה שבתוכה כלי עבודה יקרים. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין חמישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל והטיל על הנאשם לאחר ששקל את נסיבות חייו, 8 חודשי מאסר שרוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי.

ב. ת"פ (קריות) 32482-12-15 **מדינת ישראל נגד חוג'יראת**, שם הורשע נאשם בגין הסגת גבול למחסן של מוסך וגניבת מברגה בשווי 1,200 ₪. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-8 חודשי מאסר בפועל.

ג. ת"פ (שלום ים) 22282-10-16 **מדינת ישראל נ' אמין דאר עיסא**, שם הורשע נאשם בכך שהסיג גבול וגנב ציוד בשווי 50,000 ש"ח. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 10 חודשי מאסר בפועל.

15. אשר על כן, ובשים לב למידת הפגיעה בערכים המוגנים, ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר.

16. לא מצאתי שיקולים המצדיקים סטייה ממתחם הענישה לקולא או לחומרא.

גזירת העונש ההולם:

17. בטרם גזירת העונש ההולם בעניינו של הנאשם, יש להידרש לטענת הנאשם באשר לשיהוי המאשימה בהגשת כתב האישום, כשנה ושבעה חודשים לאחר ביצוע העבירות האמורות.

18. בע"פ 7989/17 **דשקוב נ' מדינת ישראל**, קיבל בית המשפט בחלקו את ערעור הנאשם אשר כתב האישום כנגדו הוגש כשלוש שנים מיום ביצוע העבירות וקבע:

"נוכח השיהוי הניכר והבלתי מוסבר שנפל בהגשת כתב האישום נגדו, בחלוף למעלה משלוש שנים מיום הגשת הצהרת התובע. כידוע, שיהוי ממושך בהגשת כתב אישום

**שנגרם בעטיה של התנהלות רשויות התביעה הוא שיקול רלוונטי במלאכת גזירת
הדין, ומשקלו ייקבע - בין היתר ומבלי למצות - בשים לב למשך השיהוי, חומרת
העבירה וטיבה, ותרומת הנאשם לעיכו"ב"**

19. כתב האישום הוגש כנכד הנאשם כשנה וחצי לאחר מועד ביצוע העבירות. גם אם באופן רגיל מוטב שרשויות התביעה יגישו כתב אישום מהר ככל הניתן, הרי שלא ניתן לומר כי מדובר בשיהוי ניכר. עוד יש לזכור כי גם הנאשם הגיש בקשות דחיה רבות, לחלק מהדיונים לא הגיע, ואף גרם לעיכו"ב והימשכות ההליכים שלא לצורך, לאחר שניתנה לו לבקשתו דחייה של חמישה חודשים לצורך תשלום סכום הפיצוי שסוכם למתלוננת ורק לאחר שחלפה התקופה טען הנאשם בפני בית המשפט כי לא עלה בידו לגייס את הסכום שנקבע. משכך, לא מצאתי כי מדובר בשיהוי ניכר המצדיק הקלה משמעותית בעונש.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה להחלטה בת.פ. ה. זה, הפנתה במשפט להעניש באופן מחמיר במקרים כגון דא. כבוד האדם וחירותו, וכן זכות האדם לאוטונומיה על גופו

20. הנאשם, בעל נסיבות חיים לא קלות, הודה ולקח אחריות על מעשיו.

21. בעברו של הנאשם ישנה עבירה בודדת שהתיישנה, אינה מן העניין ואף עתידה להימחק בעוד כארבעה חודשים. לפיכך, לא אתן לה משקל ממשי בהחלטתי.

22. בעניינו של הנאשם לא התבקש תסקיר שירות מבחן ועל כן לא מתקיימים בעניינו שיקולי שיקום.

23. הנאשם לא פעל לפיצוי המתלוננת על הנזק שהסב לה ואף לא עמד בהסדר עם התביעה להפקיד סכום פיצוי עובר למועד הטיעונים לעונש.

24. הנאשם אינו צעיר במיוחד ואף לא הציג אסמכתאות למצב רפואי או נפשי המצדיק התחשבות.

25. בנסיבות האמורות מצאתי כי ניתן למקם את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של המתחם, אך לא בתחתיתו ממש.

סוף דבר

26. לאחר ששקלתי את כלל השיקולים לעיל, לקולא ולחומרא, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 5 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות בפתחון לב בראשון לציון רחוב פנקס דוד 17 ראשון לציון שירוצו החל מיום 22.3.23.

ב. אני מזהיר את הנאשם, כי עליו לנהוג בהתאם לכללים ולתנאים שתקבע הממונה על עבודות השירות, ושם לא יעשה כן, יכול ויופסקו עבודות השירות, והוא יידרש לרצות את יתרת עונשו בכלא.

ג. 6 חודשי מאסר מותנה למשך 3 שנים מהיום. מאסר זה יופעל במידה והנאשם יעבור במשך תקופת התנאי יעבור עבירה שמהווה עבירת רכוש.

ד. פיצוי למתלוננת בסך 20,000 ₪ אותו ישלם הנאשם עד ליום 1.6.23.

ה. קנס בסך 2,000 ₪ אותו ישלם הנאשם בעשרה תשלומים חודשיים שווים החל מיום 1.4.23 ובכל ראשון לחודש שלאחריו. לא ישולם הקנס ירצה הנאשם תחתיו 10 ימי מאסר.

את הקנס ניתן לשלם כעבור 3 ימים מהיום באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.
- מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בהצגת בשוברי תשלום).

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ט"ו שבט תשפ"ג, 06 פברואר 2023, במעמד הצדדים.